

Potcoava

Grigore Vieru

Lui Aristide Buhoiu
Tot aurul românesc
Era în potcoava calului.
Fierbinte și alergătoare
Și victorioasă,
În văzduh scânteia.
A pâine și lapte, și trandafir
Mirosea pielea ei aurie
De femeie îndrăgostită.
Nimeni nu știa
Să muște-n iubire
Pământul ca ea.
Unde-a căzut?! În care
Iarbă uitată?!
În care război?!
În care-amintiri?!
Îngheață pe mâini apa
Și roua pe iarbă.
Focul potcoavei s-a stins.
S-a stins viața ei, potcoava
Cabrată-n
Văzduhul străfulgerat,
Pe zvârcolirea țărânei,
Pe țipătul
Pietrei carpatice.
Potcoava
În care se adunase
Tot aurul românesc.

* * *

Zoei Dumitrescu-Buşulenga
Murise omul de zăpadă.
Și răsărise omul de lacrimi.
Veniseră încă o dată străinii.
Și-i puseră foc. În pocnete
Asurzitoare săreau în sus
Lacrimile noastre
Ca niște cartușe
Aruncate în jar de copii.
Veniseră oamenii de fier
Învingători în războiul nedrept
Îndreptat împotriva lacrimii noastre.
Și n-am mai cântat.

* * *

Lui Ion Buga
La gura unui izvor
O cană atârnă de lanț.
E ca și cum
Am bea apă
Din gura unui spânzurat.
Doamne,
N-a mai scăpat românul
De lanțuri!